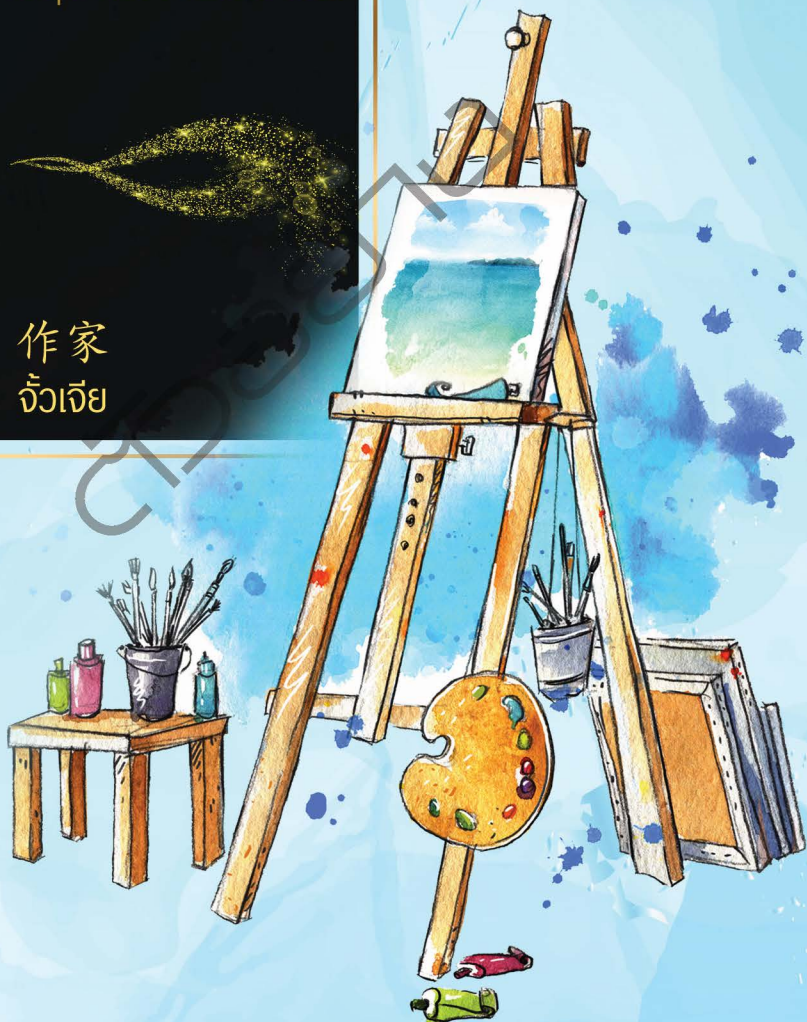


# WHO ARE YOU

รักสุดท้ายของนายกะล่อน

作家  
จิ๋วเจีย



# Part I

‘ผมเคยถามตัวเองอยู่เสมอว่าถ้าวันนั้น รถคันนั้นไม่ชนผม  
ชีวิตผมจะเป็นยังไง มันอาจจะดีกว่านี้หรือแย่กว่านี้ ผมก็ไม่รู้  
แต่ผมรู้อย่างเดียวว่าผมดีใจมากที่มันเป็นแบบนี้’

# 1

ประตูหลังของคลับแห่งนี้เปิดออกอย่างรวดเร็วพร้อมกับร่างสูงของชายหนุ่มที่พรวดพราดออกมา ร่างหนาสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวสะอาดที่มีรอยยับ ปลดกระดุมสองเม็ดบนเผยให้เห็นช่วงอกกว้างขึ้นเหนือ ขาขาวตรงแข็งแรงสวมกางเกงยีนตัวเก๋ เจ้าตัวหน้ายู่เล็กน้อยขณะยกมือขึ้นเสยผมพลางหันซ้ายหันขวาไปมาเหมือนกำลังหาที่หลบอะไรสักอย่าง

เสียงดังตึกตักคล้ายเสียงรอกเท้าสั่นสูงหลายคู่กระทบพื้นกับเสียงพูดคุยที่เต็มไปด้วยอารมณ์ฉุนจัดของหญิงสาวดังขึ้นตามมา โดยมีเสียงดนตรีฮิปฮอปดังกระหึ่มขึ้นเมื่อประตูหลังร้านถูกผลักออกมาอีกรอบ ชายหนุ่มเอนกายหลบแนบแผ่นหลังเข้ากับมุมกำแพงหลังร้านด้วยความเร็วราวเส้นยาแดงผ่าแปดเขาก็จะถูกเจอตัว

เขาก็ดริมฝีปากเอิบอิมส์ซึมพู่จัดของตนเอง คิ้วหนาชนกันยุ่ง ทำทางคิดหนัก แล้วสายตาคมภายใต้ดวงตาสดใสเป็นประกายก็เห็นรถออสตินมินิคันสีฟ้าขีดจาง หลังคาสีขาวที่จอดอยู่ในดงรถสปอร์ต จนทำให้รถคันนี้ดูโดดเด่นขึ้นมา

แต่ว่าตอนนั้นเขาไม่มีเวลามานั่งคิดถึงเรื่องพวกนี้หรอก ในเมื่อมอง

เห็นผ่านความมืดว่ามีคนอยู่ในรถคันนั้น และกำลังก้มๆ เงยๆ อยู่บนที่นั่งคนขับก่อนจะได้ยินเสียงสตาร์ทรถ ตามด้วยไฟหน้ารถเปิดขึ้น

เขาหันไปมองด้านที่มีคนกำลังมองหาตัวเขาให้ควักตรงด้านหลังร้าน แล้วตัดสินใจพุ่งตัวอย่างไร้ที่รถคันนั้นโดยไม่คิดอะไรมาก

ปัง! เสียงประตูรถด้านหลังเปิดออกตามด้วยเสียงปิดตามมาอย่างรวดเร็วภายในไม่กี่วินาที

หญิงสาวที่นั่งหลังพวงมาลัยฝั่งซ้ายสะดุ้ง เธอยังวางมืออยู่บนพวงมาลัย แต่ไม่ได้ส่งเสียงกรีด เพียงหันขวับกลับมาด้วยแววตาตื่นตกใจมาทางเบาะด้านหลัง ทุกอย่างมันเกิดขึ้นรวดเร็วชนิดเธอที่ไม่ทันตั้งตัว

“ไฮ!” เขารีบส่งเสียงทักทายทันควัน ก่อนเธอจะส่งเสียงดังหรือโวยวายนึกว่าเจอมิชกาซีฟเสียก่อน

ภาพที่เธอเห็นคือผู้ชายตัวโตหน้าตาหล่อเหลาคุ่นเคย์โผล่ศีรษะขึ้นมาจากทางด้านหลังพนักเบาะ พร้อมกับที่เขาหัวสีกบายใจมากขึ้นเมื่อเจ้าของรถเป็นผู้หญิงตัวเล็ก ๆ มากกว่าจะเป็นผู้ชายตัวโตๆ ไม่เช่นนั้นเขาคงโดนชกหรือลากลงจากรถแน่ๆ

มันเป็นเรื่องง่ายกว่าสำหรับเขาจริง ๆ นะ ถ้าต้องติดตอสื่อสารกับเพศตรงข้าม มันดูจะราบรื่นกว่าเพศเดียวกัน แต่จะว่าไปก็ดูจะไม่ถูกเสียทีเดียว ในเมื่อบรรดาสาว ๆ พวกนั้นยังเดินตามหาตัวเขาให้ควักอยู่ด้านนอกนั้น ปังบอกว่าเขาไม่ได้จัดการกับเพศตรงข้ามได้อย่างทุกครั้ง

ที่จริงอะไร ๆ มันคงไม่ยุ่งยากหรอก ถ้ารถไฟจะไม่มาชนกันกลางคลับเวลาเที่ยงคืนขนาดนี้ ชายหนุ่มคิดอย่างลุ่ม ๆ ะคนขบขันมากกว่าจะคิดอะไรจริงจัง ก็แค่สาว ๆ ที่เปลี่ยนใจจากการต่อล้อต่อเถียงกันเองโดยมีเขาเป็นคนกลางคอยห้ามในตอนแรก แต่พอพวกเขามองเห็นว่า

## Who are You? รักสุดท้ายของนายกะล่อน

ปัญหาที่แท้จริงมันมาจากใคร ก็เปลี่ยนมาร่วมมือกันจัดการเขาแทน เขาถึงต้องถอยจากออกมาก่อนจะน่วมนี้ไป

ผู้หญิงนะนะ เวลาพวกเธออารมณ์ดี ๆ แล้วละก็ สุดแสนจะน่ารักเลยละ แต่เวลาโกรธนะเธอ เธอคิดว่าไม่ขอเอาตัวเข้าไปเสี่ยงดีกว่า แค่มุ่ผู้หญิงที่เขาคบหาแบบจริงจังอยู่หนึ่งคน เขาก็ปวดหัวกับเธอจะแะอยู่แล้ว ชินนี่ถึงแฟนสาวที่ตอนนี้คงยังไม่หายโกรธเขาเลยมั้ง กับเรื่องเมื่อเช้าที่เขาทำเอาไว้

ก็ไม่มีอะไรมากแค่ว่าตื่นมาด้วยมอร์นิงคิสของเธอและก็หักทาบตามปกติ เพียงแต่เขาดันเรียกชื่อเธอผิด เขาไม่ค่อยพลาดแบบนี้บ่อยหรอกนะ เพียงแต่ล่าสุดแฟนสาวของเขายุ่งกับการทำงานโปรโมตอัลบั้มเพลงของเธอ แล้วก็อยู่ได้หัวนน้อยไปหน่อย เธอต้องบินไปแสดงคอนเสิร์ตที่โน่นที่นี้ เขาก็เลยมีเวลา...เอ่อ...ออกไปเที่ยวกับสาว ๆ มากขึ้นกว่าตอนเธออยู่ ก็แค่สนุกสนานๆ แต่มันคงจะนานเกินไปหน่อย และก็หลายคนไปนิด เขาเลยรู้สึกสับสนบ้าง

‘คนหลายใจ คุณแน่ที่สุดเลยสินะ ไหนบอกว่าตอนฉันไม่อยู่ คุณไม่ได้ไปยุ่งกับใครยังงั้นละ แล้วจี้ นี่ใคร?’

วิเวียนไม่ได้ถามอย่างเดียว แต่เขี่ยงทั้งหมอนและอะไรตามมามากเพียบ จนเขาต้องกระโดดลงจากเตียง ไล่เสื้อไปฟางล่าถอยออกมาจากห้องเธอแทบไม่ทัน ก็แก้ตัวยังงั้นเธอก็ไม่ฟังนี่นา

‘วิเวียน ใจเย็นๆ สิ ไร่! ไม่มีอะไรสักหน่อย เอ่อ...นั่นมันชื่อแมวตัวใหม่ของเพื่อนผมนะ เมื่อวานผมไปห้องมันมา เล่นกับมันด้วย เมื่อก็เลยฝันถึงนะ’

ดูท่าการเอาตัวรอดแบบน้ำขุ่นๆ ของเขาหน่นี้มันไม่เข้าท่า เธอ

โมโหมากกว่าเดิมด้วย เขาเลยต้องหนีออกมาก่อน และถ้าหากเรื่องคืนนี้รู้ถึงหูเธออีก เขาคงไม่ปลอดภัยแน่ๆ หากทางหลบหลีกก่อนจะดีกว่า

คิดๆ ไปเขาก็ชักเบื่อเต็มทนเหมือนกัน ตั้งแต่คบกันก็มีเรื่องระหองระแหง คบๆ เลิกๆ กันมาตลอด นี่ก็ใกล้จะครบปีแล้วใครๆ ก็รู้กันทั่ว แต่ความสัมพันธ์ก็ไม่ดีขึ้น เขาไม่ชอบโดนคาดหวังจนกระดิกตัวไปไหนไม่ได้แบบนี้เลย

วิเวียนไม่ชอบให้เขาไปเที่ยว ไม่ชอบให้รู้จักกับคนมากมาย แต่มันตรงข้ามกับความเป็นเขาเลย อย่างนี้จะไม่ให้เขารู้สึกอึดอัดได้อย่างไร หรือว่าเขาควรจะขอยุติความสัมพันธ์กับเธออย่างจริงจังได้แล้ว การเป็นเพื่อนกับเธอมันโอเคนะ แต่ดูเหมือนการเป็นแฟนจะไม่เหมาะกับเขาเท่าไรซินคิดทบทวน

“Who are you?” เสียงของหญิงสาวพูดขึ้นก่อนในนาที่ที่น้ำประหลาดใจนั้น ต่างคนต่างมองหน้ากันนิ่ง น้ำเสียงเธอสูงเล็กน้อย

เขาคิดว่ามันไม่น่าเป็นไปได้ที่จะมีใครไม่รู้จักเขา หน้าเขาออกจะปรากฏอยู่ทั่วไปตามสื่อทั่วประเทศขนาดนั้น ตั้งแต่บิลบอร์ดโฆษณาไปจนฟรีเซ็นเตอร์สินค้าต่างๆ แต่ในสถานการณ์กะทันหันเช่นนี้ เธอคงจะหลุดปากอุทานออกมาด้วยความตกใจมากกว่า เพราะถ้าเป็นผู้ชายตัวใหญ่แบบเขาแถมเป็นคนแปลกหน้ากระโดดเข้ามานั่งในรถ ป่านนี้เธอได้ไว้วางใจเรียกตำรวจหรือให้คนมาช่วยแทบไม่ทันแล้ว และสาว ๆ ด้านนอกนั้นก็เจอตัวเขา

“คุณเป็นใคร ลงไปเดี๋ยวนี้” เธอพูดกับเขาด้วยภาษาอังกฤษ และมันตึกับเขามากเลย นั่นไง เธอคงไม่ใช่คนได้หัววัน อาจจะเป็นชาวต่างชาติ

## Who are You? รักสุดท้ายของนายกะล่อน

ดูเหมือนคนเอเชีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ ไทย หรือ เอ...เขาคิดไปพลาง  
ยกศีรษะขึ้นๆ ลงๆ แอบมองผ่านกระจกหลังเพื่อเช็คสถานการณ์ด้านนอก  
รถด้วยว่าเขาหลบพ้นแล้วหรือยัง

ร่างของหญิงสาวสองคนที่เดินฉับๆ ตามออกมานอกคลับยังคง  
ป่วนเปื้อนพุดคุดหาหรือกันแบบคุณๆ อยู่แถวนั้น

“หายไปไหนของเขานะ ไฉจิงๆ เลย”

“ผู้ชายอะไรไม่รู้! แสบชะมัด สีนอย่างกับปลาไหล แถมไวกว่าจรวด  
อีกต่างหาก”

“อย่าให้เจออีกหนเชียว น่าดูแน่”

ชินหันกลับมาหาเจ้าของรถอีกที แต่คราวนี้ดูเหมือนเธอจะมอง  
ตามสายตาเขาไปเรียบร้อยแล้วก่อนจะกลับมาสบตาเขาอีกหน ดูเข้าใจ  
สถานการณ์อะไรมากขึ้น เธอไม่ตกใจแล้ว รวากับแน่ใจว่าผู้ชายคนนี้เป็น  
อันตรายกับเธอแน่ๆ ในแง่มิชฌาชีพ

เอ่อ...เขาวัวดวงตาเธอดูดำนิแกมสมเพศกับสภาพเขาตอนนี้ที่  
ต้องหนีผู้หญิงสองคนมาหลบซ่อนทำตัวลับๆ ล่อๆ ในรถเธอแบบในตอน  
นี้เสียอีกด้วยนะ

“ผมยินดีจะแนะนำตัวรวมทั้งตอบคำถามของคุณทุกอย่างเลย ถ้า  
คุณจะช่วยผมให้พ้นไปจากตรงนี้ก่อนได้ไหมครับคุณผู้หญิง พลีส”

เขาขอร้องเธอ พลังสะบัดเส้นผมดกดำซอยสไลด์ตกลงมาปก  
หน้าผากให้ขึ้นไป เผยใบหน้าขาวสะอาดขึ้นเล็กน้อยๆ นัยน์ตากับรอย  
ยิ้มยังคงแฝงแวววาวเรื่อเรื่อเล่น แม้ว่าอยู่ในสถานการณ์ที่ดูน่าระอึกระอวน  
ขนาดนี้

ชินรอเพียงแค่อึดใจ ดูจากแววตาเฉยเมยคู่นั้น บางทีเปอร์เซ็นต์

ที่เธอจะไล่เขาลงจากรถมันคงพอๆ กับที่เธอจะทำตามคำขอร้องเขาเลย แต่เขาก็โล่งใจที่สรุปว่าเธอเลือกอย่างหลัง

รถออกสตินมินิคันสีฟ้าเคลื่อนออกจากลานจอดรถสู่ถนนสายข้าง  
หน้าในที่สุด

หลังจากที่เธอขับรถออกมาจากย่านแสงสีได้ระยะหนึ่งเขาก็ขอลง  
จากรถ ร่างสูงเปิดประตูรถสีฟ้าคันเล็กก้าวลงมายืนบนฟุตบาทริมถนน  
ถนนเส้นนี้มีรถราขับผ่านไปมาไม่พลุกพล่านนักในเวลาตึกเช่นนี้ เดี่ยวเธอ  
ไปแล้วเขาก็จะเรียกอุเบอร์มารับ เนื่องจากขามา สาวคนหนึ่งในคูร์ณีย์ที่  
คลับนั้นมารับเขาถึงคอนโดฯ เขาก็กะจะดื่มได้เต็มที เพราะมีคนขับรถรับ  
ส่ง หรือบางทีหากกลับจากคลับเขาอาจจะได้แวะห้องเธอต่ออีกด้วย แต่ก็  
ดันเกิดเรื่องขึ้นเสียก่อน

“ขอบคุณมากนะคะ สำหรับความกรุณาของคุณ”

เขายิ้มกว้างจนตาหยีโน้มตัวลงไปข้างรถที่เปิดกระจกลงของเธอ  
แปลกดีแฮะ ตลอดทางที่เธอพาเขาขับรถออกมาจากตรงนั้น เธอไม่ได้พูด  
อะไรกับเขาอีกเลย นอกจากขับรถไปเงียบๆ

“เมื่อที่คุณถามว่าผมเป็นใคร ตอนนี้มีผมพร้อมจะแนะนำตัวแล้วละ  
ผม ‘สีชิน’ ยินดีที่ได้รู้จักครับ แล้วคุณชื่ออะไรครับ”

เขาเริ่มต้นสนทนาอย่างคล่องแคล่วตามประสา แต่ว่าเขาก็ต้องง  
เล็กน้อยเมื่อเธอไม่ได้ตอบอะไรนอกจากส่ายหน้าเล็กน้อยเป็นเชิงไม่ได้  
อยากรู้อะไรเกี่ยวกับเขาแล้ว เส้นผมยาวเคลือบยาของเธอไหวพริ้วน้อยๆ  
เป็นธรรมชาติ เขาเผลอมองเพลิน

## Who are You? รักสุดท้ายของนายกะล่อน

“แต่ใครบางคนที่ยังเบียดผ่านมา” เธอตอบด้วยท่าที่เฉยๆ “ไปก่อนนะ”

“เฮ้! เดียวก่อนสิ แล้วคุณชื่ออะไร” ชินก้มหน้าลงไปถามข้างกระจกรถ จู่ๆ เธอก็จะไปซะงั้น ดูไม่มีท่าที่สนใจเขาเลย มันแปลกมากนะเนี่ย ผู้หญิงที่ไหนก็สนใจเขาทั้งนั้นแหละ

“คุณจะไปทำไม” เธอย้อนถามเสียงเรียบ

“อ้าว! ก็...” เป็นครั้งแรกที่เขาคิดคำพูดไม่ออก ถึงขั้นต้องเอามือเกาหัวตัวเองอย่างพยายามคิดเหตุผลที่ฟังดูดีพอ ก็มันแปลกจริงๆ ที่เธอคนนั้นนอกจากจะดูไม่กระตือรือร้นกับการได้เจอเขาแล้ว เธอยังย้อนเขาด้วยคำถามที่เขาตั้งรับไม่ทันอีก

ปกติมีแต่สาว ๆ อยากรู้จักเขาทั้งนั้นนี่นา หรือว่าวันนี้เขาทำอะไรผิดพลาดจนดูไม่น่าไปลابلี้อย่างที่ควรจะเป็นสินะ ก็แน่ล่ะ โดนสาวอาละวาดใส่จนเผ่นออกมาแทบไม่ทันอย่างนี้ เสียภาพลักษณ์ไปหน่อยแต่ความมั่นใจในตัวเองยังคงกินขาด เอาเถอะ ทำผิดพลาดนิด ๆ หน่อย ๆ ก็ให้อภัยได้ ยิ่งไงหน้าตาเขาก็ดูดีนี่ คนหล่อทำอะไรก็ไม่ผิด ชินคิดตามประสานะมันมั่นใจในตัวเอง

แล้วผู้หญิงตรงหน้าเขานี่จะว่าไปก็ออกจะธรรมดา...ธรรมดามาก ๆ ด้วยแหละ เขาใช้สายตาประสิทธิภาพสูง โดยเฉพาะการมองสาว ๆ พิจารณาเธอแบบรวดเร็ว โดยการใช้นัยน์ตาก่อนจะส่งไปตีความด้วยมันสมองอันทำงานได้ไวกว่าแสง

เธอแต่งกายเรียบง่าย ขั้บรัดคลาสสิกเก่า ๆ ผสมยาว ผิวขาว หน้าเล็ก ไม่ได้แต่งหน้า ส่วนสูง...ก็ดูท่าจะไม่ได้สูงมากนัก อายุคงประมาณยี่สิบต้น ๆ ไม่มีอะไรโดดเด่น เป็นผู้หญิงที่เขาเห็นผ่าน ๆ แล้วก็คงจะไม่ได้จดจำ

อย่างที่เราว่าจริง ๆ นั้นแหละ แต่ในสถานการณ์อย่างนี้ เธอเป็นคนช่วยเหลือเขาไว้นี้ ทำไมเขาจะจำไม่ได้

จะว่าไปในเมื่อเธอเป็นแค่ผู้หญิงธรรมดา ๆ คนหนึ่ง แล้วทำไมถึงไม่สนใจเขา มันผิดปกติวิสัยของสาว ๆ ทั่วไปเวลาเจอเขาอะ

“ผมแค่อยากรู้จักชื่อคนที่ช่วยผมเอาไว้” ชินบอกเหตุผลที่ดูดีออกมาได้ในที่สุด

“เรื่องเล็กน้อย ไม่จำเป็นหรอก ฉันจะเป็นใครก็ไม่สำคัญ เดี่ยวเราก็ไม่เจอกันแล้ว ถึงบอกไปคุณก็ลืม”

“เห็นผมเป็นคนความจำสั้นขนาดนั้นเชียว?” เขาย้อนเสียงสูง ไข่เธอมีการติดถูกเขาในน้ำเสียงด้วย อะไรกันเนี่ย

“ผมเป็นคนนะคุณ ไม่ใช่ปลาทอง จะได้ลืมง่ายขนาดนั้น”

“ฉันก็พอจะดูออก คุณไม่มีส่วนไหนเหมือนปลาทองเลย”

ถ้าบอกว่าเหมือนหมี่โคล้านะไม่แน่ เธอคิดพลางเงยหน้าขึ้นมาสบตากับเขาเต็ม ๆ ตอนพูดประโยคนั้น

ชินนิ่งไป ถึงหน้าตาจะธรรมดา ๆ ington แต่เธอมีดวงตาที่สวยงามมันดูสดใสเป็นประกาย และสีดำสนิทเช่นเดียวกับเส้นผม แม้แต่ในที่มืดอย่างนี้ เขาก็ยังมองเห็นมันได้ชัดเจน

“ลาก่อนนะ”

เธอลดสายตาลงกลับไปยังหน้าพวงมาลัยรถตามเดิม บอกลาเขาตอนที่เขายังยืนต้งหน้าต้งตาพิจารณาเธออยู่เลย

“เฮ้! เดี่ยวสิคุณ แล้วตกลงจะไม่บอกผมหรือว่าคุณชื่ออะไร บอกมาเถอะนะ”

ชินพยายามดิ้นจะรู้ให้ได้ เขาเป็นคนที่รักความท้าทายทุกชนิด ไม่ใช่

## Who are You? รักสุดท้ายของนายกะล่อน

แค่เฉพาะพวกกีฬาหรอกนะ มันจะหงุดหงิดใจซะมดถ้าหากเขาไม่ได้ตั้งใจ  
อย่างที่เขาคิดต้องการ แม้จะเป็นแค่ชื่อของผู้หญิงคนหนึ่งที่ยังเอิญผ่านมา  
พบเขาแล้วก็กำลังจะผ่านไปเหมือนกับคนอื่น ๆ อีกร้อยอีกพันคนที่เขา  
เคยเจอ แต่ก็นั่นล่ะ ความอยากเอาชนะของเขามันติดเป็นนิสัยส่วนตัวไป  
แล้ว ถ้าเขาอยากรู้อะไรสักอย่างก็ต้องรู้ให้ได้

ร่างหนักก้าวเข้ามาชิดข้างตัวรถมากขึ้น แขนข้างหนึ่งเท้าบนหลังคา  
และโน้มตัวลงมาข้างหน้าต่างฝั่งคนขับ เขาส่งยิ้มกว้างตาวัยด้วยอัธยาศัย  
อันดี ยื่นมือไปตรงหน้าเธอท่าทางเป็นการเป็นงาน

เธอมองมือขาวสะอาดที่ยื่นมาตรงหน้าก่อนจะมองหน้าเขาด้วย  
สีหน้าเฉย ๆ เหมือนเดิม

“ยินดีที่ได้รู้จักครับคุณผู้หญิง ขอบคุณมากสำหรับความช่วยเหลือ  
ของคุณ ผมลิซัน และคุณชื่ออะไรครับ?”

ชินถามอีกรอบอย่างจริงจังกว่าเดิม แล้วก็รอคำตอบ เขาคิดว่าเป็น  
วิธีการที่ดีที่สุดแล้ว รอยยิ้มเขามันสุดแสนจะกระชากใจทำสาวละลายมา  
นั่งต่อนักแล้ว หนนั้นมันจะไม่ได้ผลเลยเสียหรือ

แต่รู้สึกว่าคุณค่าตอบแทนที่ได้มันจะตรงข้ามกับที่เขาคิด เมื่อเธอไม่ได้ยื่น  
มือมาเช็กแฮนด์ตอบ ซึ่งปกติแล้วมันเป็นโอกาสที่ผู้หญิงอีกล้านคนรอคอย  
มาทั้งชีวิต แต่ตัวผู้หญิงตรงหน้าเขาคอนนี่ปฏิเสธมัน

“ฉันรู้ว่าคุณเป็นใคร ลาก่อนค่ะ”

เธอบอกก่อนเปลี่ยนเกียร์เตรียมขับรถออกไป ทิ้งให้เขาหน้าเหวอ  
ยืนยืนมือค้างอย่างนั้น

เมื่อเธอเคลื่อนรถออกไป ส่งผลให้เขาต้องรีบถอยออกมาเองโดย  
อัตโนมัติ

เออนั่นสินเนอะ เขาออกจะดั่ง ใครไม่รู้จักก็แปลกแล้ว แต่ว่าเขาก็ยังแนะนำตัวตามมารยาทที่ดีนะ ส่วนเธอน่ะเธอ คูลสนทนาเข้าสิ ราวกับ 'ไม่อยากจะปราศรัยโมตรกับใครในโลกทั้งนั้น' ชื่อเสียงเรียงนามอะไรก็ไม่บอก มีแต่ตอบสั้นๆ แล้วก็ขบรทหนึ่ไปซะงั้น เป็นผู้หญิงที่แปลกซะมัด

“ขนาดดันไม่เล็กๆ มันยังมีชื่อเลยนะคุณ แล้วคุณเป็นคนทั้งคน จะไม่มีชื่อเลยอะ?” ชินเท้าเอวตะโกนตามหลัง แต่ว่าเธอก็ไม่ได้หยุดรถเพื่อตอบอะไรกลับมา

ชินยกมือขึ้นขยี้มบนศีรษะแรงๆ มองตามรถออสดินมินิคันสีฟ้า ซีดจางที่เคลื่อนจากไปอย่างงงๆ ไม่ค่อยมีใครมาทำให้เขาประหลาดใจอย่างนี้ได้บ่อยๆ นักรรอก

## 2

บรรยากาศยามเย็นบนท้องถนนเมืองไทเปโล่งตลอด มีรถราวิ่งผ่านไปมาไม่กี่คันเท่านั้น แสงไฟจากอาคารห้างสรรพสินค้า ป้ายโฆษณามากมายเริ่มเปิดประชันสร้างสีสันยามค่ำคืน เป็นชีวิตอีกรูปแบบที่ต่างจากตอนกลางวัน และเป็นสิ่งที่คนบางคนรวมทั้งเขา คนที่กำลังมองผ่านกระจกรถแท็กซี่คันที่กำลังนั่งอยู่ชอบมันเช่นกัน

บนฟุตบาทริมถนนมีผู้คนเดินประปรายรวมทั้งคู่รักหลาย ๆ คู่เดินคลอเคลียกันไปช้า ๆ แบบไม่มีจุดหมายนัก พวกเขาคงแค่ต้องการอยู่ด้วยกันเท่านั้นเอง มันก็โรแมนติกดีนะ เขาคิดเสียบ ๆ มือชาวสะอาดเท้าคงมองภาพเหล่านั้นผ่านแว่นเรย์แบนด์สีขาที่สวมบนใบหน้ากับหมวกแก๊ปสีขาวสวมทับบนศีรษะอีกชั้น

ร่างนางสาวเสื้อยืดสีเดียวกันพอดีตัวเน้นให้เห็นช่วงไหล่และอก หนากว้างดูบึกบึน กางเกงยีนส์สีดำตรงช่วงเข่า และสวมรองเท้าผ้าใบคอนเวิร์สคู่ใหญ่ หัวเข่าของชายหนุ่มเกือบจะติดเบาะหลังที่นั่งคนขับ บ่งบอกรูปร่างสูงใหญ่ของเจ้าตัว กระเป๋าเป้สีดำใบใหญ่วางบนเบาะข้างกายเหมือนว่าเขากำลังจะเดินทางไปไหนสักที่

จินระบายลมหายใจอึดอัดออกมาช้า ๆ ถ้าหากเป็นเวลาอื่น แค่นย้อนกลับไปเมื่อวานหรือเมื่อคืนก็ได้ เวลาตอนที่เขาจะต้องตื่นขึ้นมาพบเจอกับเรื่องอะไรบางอย่าง เขาคงจะมีสายตามองอะไรต่าง ๆ ที่คุ้นเคยด้วยความรู้สึกที่ نرمเย็นที่เคยเป็นมาตลอดแน่ ๆ แต่ตอนนี้นั่นไม่ใช่ ตั้งแต่ที่เขาได้รับรู้เรื่องนั้น...

เสียงกดอดหน้าประตูห้องภายในคอมโมโนเนียมหรูแห่งหนึ่งดังอยู่ครู่ใหญ่และตามมาอีกหลายครั้งกว่าชายหนุ่มเจ้าของห้องจะขยับกายก้าวลงจากเตียงด้วยหน้าตางัวเจิบ เขวเขวสติระแวง ๆ เลื้ออะไรก็ยังไม่ไหว สวม มีแค่กางเกงยีนตัวเดียวก้นกับเมื่อคืนเดินมาเปิดประตู และเมื่อพบว่าใครยืนอยู่ตรงหน้าห้อง สีหน้าง่วง ๆ ของเขาก็ดูจะเครียดมากขึ้น...วิเวียนนั่นเอง

ร่างหนาเปิดประตูกว้างเป็นเชิงให้เธอเข้ามาโดยยังไม่พูดอะไร ก้าวกลับเข้าไปข้างในท่าที่จะเข้าห้องน้ำเพื่อจัดการกับร่างกายให้หายสรวนเมาเต็มที่ และอีกอย่างเพื่อหลีกเลี่ยงสถานการณ์อึดอัดที่เขาคาดเดาว่า จะต้องเกิดขึ้นในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า

แค่เห็นสีหน้าเธอก็รู้แล้ว แถมมาหาแต่เช้าแบบนี้ เธอคงรู้เรื่องเมื่อคืนที่เขาทำอีกแล้ว น่าแปลกจริง ๆ ที่ไม่ว่าเขาจะทำอะไร เธอกลับรู้ไปหมด ต่อให้ตัวเธอไม่อยู่ได้หัวนก็เถอะ และมันทำให้เขารู้สึกอึดอัดกับเรื่องนี้จะแย่แล้ว

‘ซิน’

วิเวียนเข้ามาในห้อง เธอเรียกเขาแล้วก็หยุดอยู่กับที่เอามือกดอดมองร่างสูงที่ยังคงยืนหันหลังให้เธอ เขายกมือขึ้นเสยผมแรง ๆ ก่อนจะ

## Who are You? รักสุดท้ายของนายกะล่อน

ถอนใจเสือกใหญ่หันหน้ากลับมา

สีหน้าสดใสมีรอยยิ้มเสมอเวลานี้นิ่งเหง เมื่อได้ยืนเธอขึ้นต้นด้วยน้ำเสียงแบบนี้ เขาก็สามารถเดาเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อจากนี้ได้หมด

‘เมื่อคืน คุณไป In House มาใช่ไหมคะ’ วิเวียนเริ่มด้วยคำถามและนั่นคือข้อคลับที่เธอไปประจำ

‘โอเค วิเวียน หยุดแค่นั้นแหละ พลีส’ ชินยกมือที่เท้าเธออยู่ขึ้นทันทีด้วยท่าทางยอมแพ้ ‘ผมแน่ใจว่าคุณรู้เรื่องทั้งหมดแล้ว ไม่จำเป็นต้องมาถามผมอีกหรอก เอาเป็นว่าผมไม่มีอะไรจะแก้ตัว เมื่อคืนผมไปที่นั่นจริงๆ โอเคมั้ย?’

ตอนนี้เขารู้แล้วว่าสิ่งที่คิดมันถูก แม้จะลองพยายามมากแค่ไหนแล้วก็ตาม เขาคงยังไม่อยู่ในช่วงพร้อมจะมีแฟนจริงๆ

‘และผมก็รู้ด้วยว่าคุณกำลังจะพูดว่าอะไรบ้าง...พลีส สตอป’ เขาทำท่าให้เธอหยุดพูด ‘คุณพูดไป มันก็เรื่องเดิมๆ ซ้ำซาก และผมก็เบื่อจะฟังเต็มที่แล้วเหมือนกัน’

หญิงสาวเม้มริมฝีปากน้อยๆ นึกถึงเรื่องที่เธอปรึกษากับบรรดาเพื่อนสาวของเธอมาตลอดคืนก่อนจะตัดสินใจมาหาเขาวันนี้ เธอเดาได้ว่าจะเกิดอะไรต่อจากนี้ มันใช่จริงๆ จากท่าทางของเขา

แต่เธอคิดมาแล้วว่าจะไม่มีทางยอมให้มันเกิดขึ้นเด็ดขาด เธอประคับประคองความสัมพันธ์นี้มานานแค่ไหน พยายามแค่ไหนแล้ว เธอไม่ยอมปล่อยเขาไปง่ายๆ หรือคะ

‘เธอน่ะคอยแต่บังคับโนนบังคับนี่ จะให้เขาอยู่ในกรอบที่เธอต้องการ หึงทีก็อาละวาดใส่ เขาก็ต้องเบื่อเป็นธรรมดาแหละ ผู้ชายนะยะ ใครที่ไหนจะทนได้ และยังกับคนนี่...ชินเธอดันทุรังตั้งหน้าตั้งตาบังคับต่อไป

เขาได้ผ่านหน้าเธออีกรอบแน่ๆ’

นี่คือคำพูดที่เพื่อนของเธอเตือนมา รวมทั้งคิดสรรหาวิธีกันมาตลอด ทั้งคิดว่าจะแก้ไขเรื่องนี้ยังไง และตอนนี้เธอก็คิดออกแล้ว และเธอแน่ใจว่ามันคงจะได้ผลดีที่สุด

‘วิเวียน คือผมลองมาคิดๆ ดูแล้ว คือเราเองต่างก็รู้ดีว่าระหว่างเรามันเป็นยังไง ใช่ไหม’

ซินมองหน้าเธอ ท่าทางซีเรียสเมื่อตัดสินใจพูดออกมาหลังจากที่ต่างคนต่างเจ็บกันไปอีกพักใหญ่ ต่างจากทุกครั้งที่จะอะอะก็ไยวายเวลาทะเลาะกัน มันเป็นความเจ็บที่เธอยอมรับว่าไม่ชอบจริงๆ วิเวียนพอจะรู้ว่าเขากำลังจะพูดอะไร

‘ผมอึดอัด และผมรู้ว่าคุณเองก็คงรู้สึกเหมือนกัน การที่เราคบกันแล้วมันเป็นแบบนี้ ผมว่ามันไม่ดีเลย คือผมคิดว่ามันจะดีกว่าไหม ถ้าหากว่าเรา...’

คำว่า ‘เลิกกัน’ หรือ ‘ห่างกันสักพัก’ อะไรทำนองนั้น ก็คือคำบอกเลิกแบบให้ดูดีกำลังจะหลุดออกจากปากเขาอยู่แล้ว ถ้าหากจู่ๆ วิเวียนไม่ขัดขึ้นมากลางคัน

‘ซินคะ ที่ฉันมาวันนี้ เพราะมีเรื่องสำคัญจะบอกคุณ...เรื่องสำคัญมากของเราสองคน...’

ดวงตาชั้นเดียวหรือลงเล็กน้อยเต็มไปด้วยความสงสัยเมื่อเธอพูดกับเขาด้วยน้ำเสียงกับสีหน้าท่าทางแบบที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน มันดูเครียดกว่าทุกครั้ง และเมื่อประโยคต่อมาออกจากปากเธอ มันก็ทำให้เขาถึงกับนิ่งงันไปนาน

## Who are You? รักสุดท้ายของนายกะล่อน

‘ฉันท้อง’

ร่างหนาเอนกายลงพิงพนักเบาะภายในรถแท็กซี่คันเดิมที่กำลังแล่นจิ่วไปบนท้องถนนเพื่อไปยังจุดหมายของผู้โดยสารที่นั่งอยู่ทางเบาะด้านหลัง และที่นั่นก็คือสนามบิน

‘ผมขอกลับบ้านสักอาทิตย์นะครับ’ ชินบอกกับอาเจียวและเสี่ยวจือ ผู้จัดการส่วนตัวที่คอยดูแลเขาว่าอย่างนั้น หลังจากที่ทุกคนในบริษัทและเพื่อน ๆ ทุกคนรู้เรื่องบางอย่างที่เขาบอกแล้ว น่าแปลกที่ดูทุกคนจะไม่แปลกใจมากนัก แต่จะช่วยหาทางจัดการมากกว่า

‘โอเค เดือนหน้าวันเกิดนายนี้ คงอยากกลับไปฉลองกับครอบครัวสินะ’

เสี่ยวจือเอ่ยถาม หลังจากที่ดูตารางงานของชายหนุ่มตรงหน้าแล้วพอจะมีเวลาว่าง ประกอบกับไม่อยากจะให้อีกฝ่ายรู้สึกเครียดมากไปกว่านี้แค่เรื่องที่เจออยู่ก็คงทำชินเครียดมากพออยู่แล้ว เสี่ยวจะบ้าไปเสียก่อนพวกเขาเลยตกลงให้ไป

และผลสรุปก็คือเขามานั่งอยู่ในรถแท็กซี่พร้อมกระเป๋าเดินทางพาาสสปอร์ต และตัวเครื่องบินไปแอลเอที่วุ่นวาย

ถึงจะได้หนีไปพักปัญหาและความหนักใจชั่วคราว แต่ว่าเขายังไม่รู้ลึกซึ้งขึ้นนัก ในเมื่อมันเป็นปัญหาระยะยาวที่ยังแก้ไม่ตกจนตอนนี้ ชินคิดอะไรไม่ออก เขารู้แค่จะต้องกลับบ้าน ขอเวลาเงียบ ๆ ให้เขาได้ตั้งตัวสักพักก่อนเถอะแล้วจะต้องทำยังไงต่อไปค่อยมาว่ากัน

เขาคิดถึงตอนนั้น หลังจากที่วิเวียนบอกเขาเรื่องเธอท้อง ยิ่งคิดชินยิ่งงง ไม่เข้าใจเอาเสียเลย เขามั่นใจว่าป้องกันดีทุกครั้งนี้แล้วมัน

เกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นได้ยังไง เพราะเขาเองก็รู้ตัวเองอยู่ตลอดเวลา ปีนี้เขาเพิ่งจะอายุยี่สิบเจ็ดปีเองนะ กำลังจะยี่สิบเจ็ดปีเต็มในวันเกิดที่กำลังจะมาถึงนี้ มันเร็วเกินไปสำหรับการแต่งงานมีครอบครัว

ความจริงแล้วเรื่องนี้เป็นเรื่องสุดท้ายในชีวิตที่เขาคิดจะทำด้วยซ้ำ และยังไม่เคยคิดกำหนดการแบบเป็นจริงเป็นจังเลยว่ายากจะมีครอบครัวตอนอายุเท่าไร บางทีถ้าหากไม่มีเรื่องเด็กอะไรนี้ขึ้นมา เขาคิดว่าอายุสักยี่สิบปีค่อยแต่งงานมันก็ยังไม่วายเกินไปสำหรับเขา อีกอย่างคนที่จะมาเป็นภรรยาและแม่ของลูกเขา ก็อาจจะไม่ใช่เธอคนนี้ได้

แต่จะยังไงก็เถอะ ยังไงเขาก็เป็นลูกผู้ชายและก็แฟร์พอด้วย ในเมื่อเธอบอกอย่างนั้น เขาก็ไม่ชักไต่อะไรต่อ วิเวียนด้วยซ้ำที่ดูจะรีบพูดเสียก่อน เมื่อเห็นเขาไม่ว่าอะไรเลยและเอาแต่เงิบ

‘ฉันพูดจริง ๆ นะคะซิน ถ้ายังงั้น คุณอยากรู้ผลให้แน่ใจ เราไปตรวจที่โรงพยาบาลกันตอนนี้เลยก็ได้...’

เธอทำท่าจะพูดอะไรต่ออีกมากมาย แต่เขายกมือห้ามเสียก่อน

‘ไม่ต้องหรอก ไม่จำเป็น ตัวของคุณ คุณต้องรู้ดีที่สุด ในเมื่อคุณบอกอย่างนั้น ก็แปลว่ามันเป็นอย่างนั้น ไม่ต้องทำอะไรให้มันวุ่นวายหรอก’

เขาเชื่อเธอ...และจริง ๆ วิเวียนเองก็รู้อยู่แล้วว่าเขาเป็นคนยังไง เธอถึงบอกแล้วไงล่ะ ว่าวิธีนี้มันต้องได้ผล

‘ความจริงมันดีออกนะคะคุณว่าไหม ถึงไม่มีตอนนี้ ยังไงสักวันเราก็ต้องมีลูกกันอยู่ดี มีตอนนี้ก็กำลังดีออก ปีนี้ฉันจะอายุสามสิบปีแล้ว คุณก็รู้’

วิเวียนเข้ามาคุยกับเขา ยิ้มแย้มอ่อนหวานอย่างเดิม แต่ซินมีท่าทาง

## Who are You? รักสุดท้ายของนายกะล่อน

เครียดๆ เหมือนกำลังคิดอะไรอยู่

‘คุณอยากจะแต่งงานเมื่อไหร่คะ แล้วแบบไหนดี’

ชินยกมือขึ้นเสยผม หน้าใสสะอาดดูนิ่งเฉยแต่เขาก็พยักหน้าตอบรับ จริงสินะ ในเมื่อเธอมีลูก เขาก็ต้องแต่งงานกับเธอ มันต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว แต่เขาคิดไม่ได้ว่ามันเร็วเกินไปหน่อย เมื่อห้านาทีที่แล้วเขายังจะทนกับการมีแฟนเป็นตัวเป็นตนอยู่เลย แต่ตอนนี้กลายมาเป็นต้องแต่งงานซะแล้ว ถ้าใครปรับตัวทันในเวลาแค่นี้ได้ก็แปลกแล้ว

แล้วเขาก็บอกกับเธอ เรื่องกลับบ้านที่แอลเอ ซึ่งเขาคิดขึ้นมากะทันหันในวินาทีนั้น วิเวียนดูไม่ค่อยพอใจเท่าไรนัก

‘แล้วคุณจะไม่พาฉันไปด้วยหรือคะ’

ยังไงเธอก็กำลังจะแต่งงานกับเขาซะ เขาน่าจะอยากพาเธอไปทำความรู้จักครอบครัวมากกว่านี้ จริงอยู่ว่าแม่เขาค่อยจะปลื้มเธอสักเท่าไรกับการเป็นศิลปินที่ได้รับฉายาเจ้าแม่เซ็กซี่วาบหวิวแห่งวงการเพลง แต่ตอนนี้มันไม่เหมือนกันนี่ ในเมื่อเธอกำลังจะมีหลานให้แม่เขานี่นา แม่เขาจะไม่ยอมรับเลยเชียวหรือ

‘วิเวียน ผมจะแต่งงานกับคุณแน่นอน แต่ขอเวลาผมหน่อยได้ไหม’

ชินพูดกับเธอด้วยน้ำเสียงจริงจัง ดูเครียดมากแบบที่ไม่ค่อยได้เห็นบ่อยนัก และทำให้เธอจำเป็นต้องจำยอม

เธอไม่ควรจะบีบคั้นเขามากเกินไปจริงๆ นะแหละ วิเวียนพยายามเตือนตัวเอง เรื่องมันกำลังจะเข้าที่เข้าทางของมันอยู่แล้ว ปล่อยให้เขาได้พักคิดอะไรบ้าง แล้วเขาก็จะกลับมาหาเธอเอง ยังไงเสียเรื่องที่เธอเอามาผูกมัดเขา มันก็ทำให้เขาไม่ไปจากเธออยู่แล้ว เธอรู้ว่าชินเป็นคนยังไง เขาไม่ใช่ผู้ชายประเภทนั้น ถึงภายนอกเขาอาจจะดูขี้เล่นไม่จริงจัง ทั้งกะล่อน

และเจ้าชู้ แต่เธอรู้ว่าจริง ๆ แล้วเขาเป็นคนดี ชินไม่เหมือนบรรดาผู้ชายรักสนุกไร้ความรับผิดชอบพวกนั้นแบบที่เธอเคยเจอมาหรอก ตั้งแต่ที่เธอได้เจอเขา เธอก็ตั้งใจเอาไว้ตั้งแต่แรกว่าจะไม่ปล่อยผู้ชายคนนี้ให้หลุดมือไปเด็ดขาด

ริมถนนบนฟุตบาทตรงข้ามกับเลนที่รถแท็กซี่จอดอยู่หลังไฟแดง หญิงสาวคนหนึ่งกำลังเซ็นรถเซ็นเด็กมีเด็กน้อยในเปลนั้นท่าทางเป็นคุณแม่ลูกอ่อนอย่างไม่ต้องสงสัย เธอมองเลนถนนติดกับฝั่งเขาที่มีรถราวิ่งผ่านค่อนข้างเร็วดูเหมือนกำลังรอจังหวะเพื่อจะข้ามถนน

ชินเฝ้าค้างมองเงียบ ๆ ในสมองคิดอะไรมากมาย...เด็กก็ดูน่ารักดี แล้วนี่เขาต้องเป็นพ่อคนจริง ๆ เหรอ ความจริงเขาก็ไม่ได้ไม่ชอบเด็กนะ ออกจะชอบด้วยซ้ำไป แต่มันติดตรงผู้หญิงที่เป็นแม่ของลูกเขา จนถึงเดี๋ยวนี้เขากับเธอยังเข้ากันไม่ค่อยจะได้เลย สามวันดีสี่วันทะเลาะกัน เป็นแบบนี้มาเกือบปีแล้ว แล้วนี่ถ้าหากต้องอยู่ด้วยกันไปตลอดชีวิต มันจะเป็นยังไง เขานึกภาพไม่ออกเลย

แต่บางที ถ้าหากว่ามีลูก...บางทีลูกอาจจะทำให้อะไร ๆ ดีขึ้นก็ได้แรก ๆ ก็คงต้องใช้เวลาในการปรับตัวบ้าง ก็เขายังติดกับชีวิตโสดที่ใช้มา ยี่สิบกว่าปีนี่อยู่เลยนี่นา

ดวงตาคมมองผ่านแว่นสีขาวหันกลับมายังสัญญาณไฟ มันยังคงเป็นสีแดง เขาหันกลับไปมองตรงฟุตบาทอีกครั้ง รถบนถนนเลนตรงข้ามยังวิ่งไปมาค่อนข้างเร็ว และดูท่าทางแม่ลูกคู่นั้นกำลังจะข้าม มันดูไม่ปลอดภัยเท่าไรเลย

ชินมองตรงไปข้างหน้าอย่างแปลกใจเล็กน้อย เมื่อเห็นรถออกสตาร์ท

## Who are You? รักสุดท้ายของนายกะล่อน

คันสีฟ้าหลังคาสีขาวขีดคันหนึ่งเข้ามาจอดเทียบริมฟุตบาท พักนี้เขาเจอรถแบบนี้บ่อยจัง มันพบไม่ค่อยจะบ่อยนักในไทเปเลยนะ

ร่างของหญิงสาวก้าวลงมาจากฝั่งคนขับในนาที่นั้น เธอใส่กระโปรงและเส้นผมยาวที่พลิ้วไหวหน่อยๆ ตอนเธอหันมองรถบนถนนอย่างระวังก่อนจะก้าวอ้อมตัวรถขึ้นไปบนฟุตบาทเร็ว ๆ

ชินยี่ม่อออกมาคิดหนึ่งเมื่อเห็นที่ทำหน้าที่ของหญิงสาว คนหนึ่งเพิ่งลงจากรถตัวเอง กำลังพูดคุยกับอีกคนที่มีรถเข็นเด็กน้อย เธอคงจะลงไปเพื่อช่วยพาแม่ลูกคู่นั้นข้ามถนนตรงกับที่เขาคิดอยู่พอดี เพียงแต่ทำ 착กว่าเธอไปหน่อยเท่านั้น

หน้าตาของเธอคนนั้นแล้วก็รถคันนั้น...เขารู้สึกคุ้นมาก ใช่มั้ย เธอคือเจ้าของรถคันนั้นที่ช่วยพาเขาออกจากคลับ

ชินยี่ม่อคิดออก เขาไม่ลืมอะไรง่าย ๆ หรือ บอกแล้วว่าเขาไม่ได้มีดีแค่หน้าตาอย่างเดียวนะ แต่ฉลาดด้วย เอ...ว่าแต่รถเขาก็ดูวิ่งเร็ว มีแต่ผู้หญิงและเด็กแบบนั้น ประกอบกับความที่เขาอยากให้อยู่ใจว่าเป็นเธอคนนั้น ชินเลยตัดสินใจทันที

“จอดรอผมแป๊บนะครับลุง” ชินยื่นหน้าไปบอกคนขับพลางผลักประตูรถก้าวลงไปบนถนน

“ระวังหน่อยครับคุณ รถเยอะ” คนขับตะโกนบอกตามหลังร่างสูงที่ปิดประตูรถด้านหลังลงและหยุดยืนมองซ้ายขวาครู่สั้น ๆ ก่อนจะตัดสินใจก้าวข้ามไปฝั่งนั้น

ถนนทางซ้ายมือของเขาโล่งตลอดแล้ว ชินหันกลับมามองข้างหน้า ขาววาว ๆ ก้าวข้ามไปโดยไม่ทันมองเห็นรถยนต์อีกคันที่เพิ่งพ้นมุมถนนขึ้นมาและขับตรงมาทางนี้ด้วยความเร็ว

ดูเหมือนหญิงสาวที่กำลังปั่นซังๆ แม่ลูกคูนั่นจะเงยหน้าขึ้นมาเห็น  
ในนาที่นั่นพอดี ลมพัดเส้นผมสลวยสีดำสนิทตัดกับใบหน้าเล็ก ๆ ของเธอ  
ดวงตาสีเดียวกันมองตรงมาที่เขาเบิกกว้าง เธอยกมือขึ้นเสยผมที่ลมพัด  
มาปรกใบหน้าออกเร็ว ๆ กับริมฝีปากที่พูดอะไรออกมาสักอย่าง

เธอกำลังพูดกับเขา แต่ว่าชินไม่ทันได้ยิน ตรงข้ามกับแม่ลูกคูนั่นที่  
อยู่ในเหตุการณ์

“คุณ...ระวัง!”

เอ๊ยด!!!

เสียงของเธอดังขึ้นว่าถูกกลบด้วยเสียงถัดมาคือเสียงเบรคของ  
รถยนต์บนถนนเส้นนั้น ตามด้วยร่างของชายหนุ่มที่ล้มลงกลางถนน หมวก  
แก๊ปสีขาวที่สวมปกปิดใบหน้าหล่อเหลากระเด็นไปตกบนถนน และแว่นตา  
กระเด็นไปไม่ไกลกันเท่าไร แสงจ้าบนท้องฟ้าที่เขามองเห็นครู่แรกค่อย ๆ  
มืดลง

“หมอ หมออยู่ในไหนคะ มีอุบัติเหตุ คนถูกรถชนคะ หน้าไหม้เหว  
อะ มองไม่เห็นเลือดคะ ไม่รู้เลยว่าเขาบาดเจ็บตรงไหน เขาหมดสติคะ ช่วย  
ส่งรถพยาบาลมารับเขาได้มั๊ยคะ”

น้ำเสียงของเธอดูร้อนรน ใบหน้าซีดและแววตาตื่นตกใจของหญิง  
สาวคนหนึ่ง คนที่เขาเคยพบเธอมาก่อน แต่เขาไม่รู้จักแม้แต่ชื่อของเธอ วิ่ง  
ตรงจากฟุตบอลตรงข้ามตัดถนนเส้นนั้นจนมาถึงตัวเขา ใบหน้าซีดซีขาว  
ก้มมองลงมาค่อย ๆ เลื่อนหายไปจากหน้าตาอันหนักอึ้งที่ปิดลง

### 3

สิ่งแรกที่ชินมองเห็นตอนลืมตาขึ้นมาก็คือเพดานห้องสีขาวสว่าง  
ที่นำแปลกคือมันไม่ใช่โรงพยาบาลอย่างที่ควรจะเป็น หลังจากเขานอน  
นิ่ง ๆ ทบทวนเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับตัวเองบนเตียงนอนภายในห้องห้องหนึ่ง  
และมันเป็นสถานที่ที่เขาคิดทบทวนดูดีแล้วว่าเขาไม่รู้จักรักหรือเคยเห็นมา  
ก่อน

เขาถูกรอดชน...และก็มีมาอยู่ที่นี้ เอ...ว่าแต่ที่นี่มันที่ไหนกัน

ร่างหนาขยับกายลุกขึ้น อาการเจ็บแปล็บกะทันหันแล่นขึ้นมาตรง  
บริเวณท่อนล่างของร่างกาย ทำเอาชายหนุ่มต้องส่งเสียงครางเบา ๆ คิ้ว  
หนาขมวดมุ่นพลงกัมลงมองตามอัตโนมัติ เพื่อจะพบว่าที่ขาข้างซ้ายของ  
เขาช่วงข้อเท้าถูกพันด้วยผ้ายัดทับแผลก้อนไว้อย่างแน่นหนา เขายังใส่  
เสื้อยัดตัวเดิม กางเกงบ็อกเซอร์ กางเกงยีนหายไป ชินมองตัวเองอย่าง  
สำรวจ เขานึกอยากได้กระจกขึ้นมากะทันหัน เพื่อดูว่าหน้าตาหล่อ ๆ บุป  
สลวยหรือเป็นผลตรงไหน นี่มันเครื่องมือหากินของเขาเสียวนะ

แต่เท่าที่สัมผัสรู้สึกเมื่อก็ เขาก็ปกติดี ไม่มีอะไรอย่างอื่นนอกจากขา  
ใส่แผลก้อนข้างนั้นที่เจ็บไม่น้อย แต่เขาวามันก็ยังดีที่อย่างน้อยเขายังรู้สึก

ว่าเจ็บ ถ้าหากตื่นมาแล้วไม่รู้สึกละอะไรเลย กลายเป็นอัมพาตหรือขาหยาไปข้างหนึ่ง นั่นสิเขาถึงควรจะช็อก

ว่าแต่เขาอยู่ที่ไหนกัน

ซินมองไปรอบๆ หลังเสร็จจากการสำรวจตัวเอง เขาเริ่มสำรวจบริเวณรอบตัว กระเป๋ารองเขาวางอยู่ข้างเตียง อ่า นั่นไงกางเกงยีนกับเสื้อแจ็กเก็ตของเขาพับเรียบร้อยอยู่บนกระเป๋ารองกับเพิ่งผ่านการซักรีดมาอย่างดี และเขากำลังนั่งอยู่บนเตียงกว้างไปด้วยผ้าสีขาวยสะอาด ห้องนี้จะเรียกว่าห้องนอนมันก็ดูไม่ใช่เสียทีเดียว เขาบอกตัวเองในใจเมื่อมองห้องทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้ากว้างๆ เพดานสูง หน้าต่างกระจกด้านหัวเตียงมีม่านสีเดียวกับผ้าปูเตียงไหวพริ้วตามแรงลมที่พัดเข้ามาเบาๆ มองเห็นด้านนอกที่ครึ้มไปด้วยต้นไม้เขียว

เตียงนอนตั้งอยู่มุมหนึ่งในห้อง ไม่ไกลออกไปอีกมุม มีขาตั้งรูปและสตูล<sup>1</sup> ไม้ตัวเดียวตั้งอยู่ อุปกรณ์เกี่ยวกับการวาดรูปวางอยู่รอบๆ มุมนั้นเหมือนกับเป็นอาณาเขตส่วนตัวของมัน ทุกอย่างดูสว่างโล่ง และเงียบ ไม่มีเสียงอะไรเลย แต่บรรยากาศภายในนี้กลับทำให้เขารู้สึกสงบ และเขาสัมผัสได้ทันทีถึงกลิ่นอายแบบนี้...เจ้าของบ้านหลังนี้ต้องเป็นผู้หญิงแน่ๆ

“ตื่นแล้วหรือครับ”

อ้าว ผู้ชายแฮะ เขาคิดว่าตัวเองเข้าใจผิด เมื่อเห็นผู้ชายร่างสูงในชุดสีขาวกางเกงสแล็กโบหน้าขาวคิ้วเข้มสวมแว่นสายตาทำเข้ามาใน

<sup>1</sup> เก้าอี้ไม่มีพนัก

## Who are You? รักสุดท้ายของนายกะล่อน

ห้องพักหยาบเขา ลากเก้าอี้มานั่งข้างเตียง ก่อนจะเริ่มจับที่เท้าอย่างคล่องแคล่ว

“ไม่สิ เขาไม่ได้เข้าใจผิด นั่นไง ผู้หญิงคนนั้นอีกแล้ว”

ชายร่างสูงไม่ได้มาเพียงลำพัง มีหญิงสาวอีกคนที่เขาชักจะเริ่มคุ้นเคยหน้าเธอแล้ว แม้จะไม่รู้จักชื่อเสียงเรียงนามของเธอเลยก็ตาม เดินเข้ามาพร้อมกับถาดอาหารเข้าในมือ

ร่างโปร่งบางใส่ชุดอยู่บ้านเรียบง่ายสีอ่อนๆ เสื้อแขนยาวร่นขึ้นเหนือข้อศอกกับกระโปรงยาวคลุมเข่า แขนขาเธอเรียบบางผิวละเอียด เส้นผมสีดำสนิทยาวถึงกลางหลังห้อยอยู่หลังใบหูเปิดหน้าเล็กๆ ขาวๆ ไม่ได้แต่งเติมเครื่องสำอางนอกจากริมฝีปากที่เป็นสีชมพูจางๆ ตามธรรมชาติเท่านั้น ชินเงยหน้ามองเธอที่หันไปวางถาดอาหารเข้าโต๊ะด้านข้าง ขณะผู้ชายอีกคนกำลังตรวจเช็อกที่ขาของเขาอยู่

รูปร่างหน้าตาเรียบๆ ทำทางง่าย ๆ ที่คุ้นตา เธอคือคนเดียวกับที่เขารู้จักเมื่อคืนก่อนจริง ๆ ด้วย รวมทั้งเป็นคนเดียวกับที่เขาเห็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะหมดสติอยู่กลางถนนแห่งนั้น

ชายร่างสูงตรวจเช็อกที่ขาเขาแล้วก็ปล่อยมือ ส่งยิ้มอย่างใจดีพลงแจ้งอาการ “ผมดูฟิล์มเอกซเรย์ของคุณแล้วตอนอยู่ที่โรงพยาบาล สรุปว่ามีปัญหาแค่ข้อเท้าพลิกนะครับ ผมสั่งยามาให้เรียบร้อย กินยาให้ครบตามเวลา ประมาณสองอาทิตย์ก็หาย เดินคล่องแน่นอนครับ”

“เอ่อ...คุณหมอ...” ชินเรียกชายหนุ่มแล้วแน่ใจว่าเขาเรียกไม่ผิด ผู้ชายคนนั้นยิ้มรับคำเรียก

“ว่าไงครับ”

“นี่บ้านคุณหมอหรือครับ” ชินถาม

เขายิ้มส่ายหน้า “ไม่ใช่ครับ ผมแค่คนข้างบ้าน เจ้าของบ้านยืนอยู่โน่นแหละ นี่คุณลืมเรื่องเมื่อวานแล้วหรือครับ” ผู้ชายที่เป็นหมอลีกตัวสงสัย “ผมคิดว่าคุณจำได้เสียอีก เมื่อวานเธอช่วยคุณไว้ตอนรถชนแล้วก็พาไปส่งโรงพยาบาลครับ ตอนนั้นผมกำลังจะออกเวอร์ปดีเลย์” เขายิ้มแล้วพยักหน้าส่งต่อไปทางหญิงสาวที่ยืนอยู่

“โชคดีนะครับ ที่รถคันนั้นเบรคทัน คุณแค่ตกใจจนล้มสิริระคงจะฟาดพื้นเลยสลบไป สิริระไม่แตก แต่คงมีเจ็บบ้าง ผมดูฟิล์มเอกซเรย์ข้อเท้าของคุณแล้ว กระดูกไม่หัก แต่ข้อเท้าบวม ผมเลยฉีดยาแก้ปวดและเข้าเฟือกอ่อนให้ คุณนอนดูอาการที่โรงพยาบาลหนึ่งคืน ไม่พบอาการแทรกซ้อน ผมก็เลยให้คุณกลับมาพักที่บ้านได้ ระหว่างนี้ไม่จำเป็นก็อย่าลุกเดินนะครับ พยายามอย่าลงน้ำหนักที่ขาซ้าย ผมมีให้ยาแก้กอักเสบไว้ กินให้ตรงเวลาด้วยนะครับ” เขาส่งต่อเหมือนยกให้เธอช่วยอธิบายเพราะเขากำลังจะต้องรีบไป

“ผมไปก่อนนะ มีไข้เวรตอนบ่าย เดี๋ยวกลับมาดูให้พุงนี้อีกที กินยาให้หมดแล้ว ค่อยไปโรงพยาบาลเช็กข้อเท้าอย่างละเอียดอีกรอบนะครับ”

“ฉันเดินไปส่งค่ะ” ชินได้ยินเสียงเธอพูดคุยกับผู้ชายที่เป็นหมอคนนั้นแว่ว ๆ ตอนเธอเดินให้หลังออกไปส่งเขา

“ดูเหมือนเขาจำตอนพื้นมาอยู่ในโรงพยาบาลเมื่อวานไม่ได้นะ ให้เขาพักสักวันสองวัน อาการน่าจะดีขึ้น เหมือนเขามีอาการพักผ่อนไม่เพียงพอร่วมด้วย พอมาประสบอุบัติเหตุ เลยอาจจะตกใจแล้วก็ยังมีอาการมึนงงอยู่บ้าง”

“รบกวนคุณหมอมากเลย แล้วก็ขอโทษด้วยนะคะ”

“ไม่มีปัญหาหรอก แต่ถ้าเขารู้สึกปวดหัวไม่หาย ดูเบลอ ๆ อาจจะ

## Who are You? รักสุดท้ายของนายกะล่อน

ต้องตรวจเอ็มอาร์ไอ<sup>2</sup> เพิ่มนะ หรือถ้าเขาอยากตรวจให้ละเอียดก็ตรวจเพิ่มได้..." เสียงทั้งคู่แว่ว ๆ ลับหายไปทางประตูทางออกหน้าบ้าน

สองคนนี้เป็นสามีภรรยากันหรือ ไม่ใช่สิ เขาเพิ่งได้ยินหมอนั้นบอกว่าเป็นคนข้างบ้าน ก็แสดงว่าไม่ได้อยู่บ้านเดียวกัน แล้วว่าแต่เขาโดนรถชน ไปโรงพยาบาล แล้วมาอยู่บ้านนี้ได้ยังไง เขากำลังจะไปไหนเนี่ย

จริงสิ ชินเพิ่งจะคิดออก หลังจากทบทวนอย่างมึนงง เขากำลังจะไปสนามบิน ไพลท์ไปแอลเอเครื่องออกตอนสองทุ่ม แต่ว่าตอนนี้มันดูเหมือนจะไม่ใช่เวลากลางคืน ชินก็มลงยกข้อมือที่นาฬิกาเรือนนั้นยังคงอยู่ที่เดิม เพียงแต่มันไม่เดินแล้ว

"ตอนนี้สิบเอ็ดโมงแล้ว" เธอบอกกับชายหนุ่มเมื่อเห็นท่าทางมองนาฬิกาข้อมือของเขาตอนกลับเข้ามาอีกครั้ง ร่างบางก็มลงวางถาดอาหารลงตรงหน้าเขา โดยวางลงบนเตียงทั้งอย่างนั้นไม่ได้พิธีต้องอะไรมาก

"กินอะไรหน่อยสิ คุณน่าจะหิวนะ ได้แต่น้ำเกลือที่โรงพยาบาลมาทั้งวันแล้วไม่ได้กินอะไรเลย นี่สิยาหลังอาหารด้วย หมอจ่ายไว้ให้นะ" เธอถอยออกไปยืนทอดดอกข้างเตียงที่เขานั่งอยู่บนนั้น แล้วก็มองเลยไปยังข้อเท้าที่เข้าเฝือกอ่อนเอาไว้

---

<sup>2</sup> MRI (Magnetic Resonance Imaging) คือ การตรวจที่อาศัยการทำปฏิกิริยาของคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า คลื่นความถี่วิทยุ และอนุภาคโปรตอนที่อยู่ในส่วนประกอบของเนื้อเยื่อแต่ละชนิด (อวัยวะที่มีน้ำเป็นส่วนประกอบ เช่น เนื้อเยื่ออ่อน กล้ามเนื้อ หลอดเลือด เนื้อสมอง ฯลฯ) ซึ่งจะทำให้ได้สัญญาณภาพและจะถูกเปลี่ยนเป็นภาพของอวัยวะภายในโดยระบบคอมพิวเตอร์

“นี่คุณทำอะไรไม่ได้เลยเหรอ ตอนอยู่ในโรงพยาบาลเมื่อวานคุณก็รู้สึกตัวอยู่นี่นา” เธอถามอย่างไม่แน่ใจ เหมือนคิดว่าเขาแสดงอยู่

“หมอให้คุณกลับบ้านได้แล้วนะ มีถือคุณมันเปิดไม่ติด ไม่รู้ฟังไปแล้วหรือเบตหมด จะให้ฉันโทร. เรียกใครมารับคุณไหม”

เธอขึ้นบอกเขาข้างเตียงในโรงพยาบาล โดยมีหมอนหนุนอยู่ข้างๆ หลังจากเข้าเฟือกอ่อนเรียบร้อย นอนพักจนเช้าของอีกวัน หมอแจ้งว่าเธอไม่ได้เป็นอะไรร้ายแรง สามารถกลับไปพักรักษาตัวที่บ้านได้ ไม่จำเป็นต้องนอนโรงพยาบาล

“ผู้จัดการผม เอ้ย ไม่ๆ ่ๆ ไม่ต้องโทร. บอกใครนะ อย่าบอก ขอร้องล่ะ ผม...ผมไม่อยากให้ใครรู้ว่าผมอยู่ในไหน เอ่อ...จริงๆ แล้วผมอยู่ในช่วงพักร้อนนะ คือผมกำลังจะกลับบ้าน แต่ผมตกเครื่อง ไปไม่ทันแล้วล่ะ ตอนนี้ผม เอ่อ...ผม”

จินเริ่มจำเรื่องเมื่อวานได้ ไข่แล้ว เขาไวววายตอนตื่นขึ้นมาในโรงพยาบาล

“นี่เขาหนีอะไรหรือใครมาหรือเปล่าเนี่ย”

“เขาเป็นดาราอาจจะอยากได้ความเป็นส่วนตัว หรือไม่อยากเป็นข่าวมั้ง”

ทั้งหญิงสาวและหมอสูงนง ว่าทำไมเขาถึงยืนยันไม่อยากกลับบ้าน แถมไม่ยอมให้โทร. เรียกให้ใครมารับทำเดี๋ยว

“จะให้ฉันไปส่งคุณที่ไหน”

เธอเป็นคนขับรถพาเธอออกจากโรงพยาบาลตอนเช้า ระหว่างรถเคลื่อนตัวออกจากโรงพยาบาลมาเธอก็หันมาถาม

## Who are You? รักสุดท้ายของนายกะล่อน

‘สนามบิน เอ่อ...’ ชินคิดว่าเขาจะไปซื้อตั๋วใหม่ไฟลท์ต่อไปกลับบ้านที่แอลเอ แต่คิดไปคิดมา ตอนนี้เขาชักไม่อยากไปแล้ว

แล้วเธอก็ตอบกลับมาพอดีว่า ‘คุณจะเดินทางเลยหรอ ขายังไม่หายดี หมอนัดตรวจคุณอีกนะ’

‘พาผมไปหาที่พักหน่อยได้ไหม ผมยังไม่อยากกลับบ้าน แล้วก็ยังไม่อยากให้ใครรู้ว่าผมอยู่ที่ไหน’

แล้วนั่นคือสิ่งสุดท้ายที่เขานึกออก ก่อนจะพบว่าตัวเองตื่นมาอยู่บ้านหลังนี้วันต่อมา

ชินเงยหน้าขึ้นมามองเธอ “ผมหลับไปนานแค่ไหน”

“ตั้งแต่มาถึงที่นี่ คุณหลับไปหนึ่งวันเต็มๆ” เธอตอบ “ฉันถือวิสาสะเปิดกระเป๋าสตางค์ของคุณ โรงพยาบาลขอบัตรประชาชนไปจัดการกับประกันเรื่องค่ารักษานะ ฉันเก็บคืนไว้ที่เดิมแล้ว ส่วนกางเกงคุณก็ซักแห้งให้เรียบร้อยแล้ว มีถือคุณอยู่นั้น ฉันไม่มีสายชาร์จไอโฟน” เธอบอกเรียบๆ โทรศัพท์ที่เธอใช้นั้นรุ่นโหลเทคโนโลยีคิดว่าถ่ายรูปยังไม่ได้เลย

“สรุปที่ที่บ้านคุณสินะ ไม่ใช่บ้านคุณหมอคนเมื่อครู่” ชินถามต่อมองไปรอบๆ ดูสนใจในเนื้อที่

‘อัลโหล หมอ เขาไม่ยอมบอกว่าจะให้ไปส่งที่ไหนคะ ตอนนี้หรอคะ เขาหลับอยู่ในรถฉันคะ ไม่รู้ตายจริงหรือแก้งตาย นี่หมอเช็กดีแล้วหรือคะว่าเขาแค่ซ้อเท้าพลิก สมองไม่ได้รับการกระทบกระเทือนอะไร หือ...ให้พากลับไปบ้านก่อนหรอคะ เดี่ยวหมอจะตามมาไข้ไหม เอาแบบนี้ก็ได้ค่ะ’

‘ผมกำลังจะออกเเวรแล้ว จะขับตามไปเดี๋ยวนี้ เจอกันที่บ้านนะ’

เธอนึกถึงบทสนทนาหรือกับหมอทางโทรศัพท์ถึงเหตุการณ์ต่อเนื่องจากโรงพยาบาลเมื่อวันก่อน หมอแทบไม่อยู่บ้าน อยู่แต่โรงพยาบาล ส่วนเธอทำงานที่บ้าน จึงเฝ้าเขาได้แทบจะ 24 ชั่วโมง หมอจึงบอกให้เขานอนที่นี้ไปก่อน ถ้าตื่นมาแล้วค่อยพาไปส่ง หรือเรียกให้คนมารับอีกครั้ง

‘โทร. หาผมเลยนะ ถ้าเขาตื่นแล้ว’

“ใช่ หมอช่วยแบกคุณเข้าบ้านมานี่ ข้างของคุณด้วย คุณเอาแต่หลับ นี่จำไม่ได้จริง ๆ เหรอ เมื่อวันก่อนอยู่ ๆ คุณก็เดินเอาตัวเองไปให้รถชน” น้ำเสียงเธอดำหนิ นึกถึงตอนที่เขาวิ่งข้ามถนนตรงมาหา เธอยังจำสายตาของเขาได้ เหมือนเขาตรงเข้ามาเพื่อจะหักท่ายเธอแบบคนรู้จักที่ไม่ได้พบหน้ากันมานานอย่างนั้น จนไม่สนใจอะไรรอบตัว

“ทีนี้เจ้าของรถคันนั้น เขาก็บอกว่าเขาไม่ผิดแล้วก็ไม่ได้ขับรถชนคุณด้วย คุณล้มลงไปเอง เขามีธุระจะรีบไป ฉันกำลังโทร. หาหมอที่โรงพยาบาลอยู่ ก็เลยตามเขาไม่ทัน จะทิ้งคุณไว้ก็ไม่ได้ ทะเบียนรถอะไรก็ไม่ทันมอง ถ้าคุณสงสัยจะไปแจ้งความขอดูกล้องวงจรปิดตรงนั้นก็น่าจะได้นะ” เธอว่านึกไปถึงเหตุการณ์ฉุกเฉินทุกตอนนั้น

“รถแท็กซี่คันที่คุณนั่งมาเขาก็ดูไม่อยากจะเจอเรื่องยุ่งยากเท่าไรหรอก ก็เลยเอากะเป๋าคูณลงมารวางไว้ให้”

‘ข้ามถนนประสาอะไรเนี่ย นี่เขาวิ่งตัดหน้ารถผมนะ โชคดีนะที่ผมเบรกทัน คุณก็เห็นใช่ไหมว่าเขาล้มเอง ผมไม่ได้ชนเขาเลยสักนิด ไม่งั้นได้ยุ่งตายเลย คนยิ่งรีบ ๆ อยู่ด้วย’

## Who are You? รักสุดท้ายของนายกะล่อน

“หนูจะพาเขาไปส่งโรงพยาบาลอยู่แล้วใช่ไหม ถ้าอย่างนั้นฝากกระเป๋ามาฝากไปด้วยเลยแล้วกันนะ ผมต้องรีบไปส่งรถ”

“สรุปว่าตรงนั้นเหลือแค่ฉันกับแม่ลูกคู่นั้น เขาก็เลยเป็นพยานให้คนขับรถคันนั้นว่าคุณล้มเอง ไม่ได้ถูกรถชน แล้วก็อยู่เป็นเพื่อนฉันรอรถพยาบาลมารับตัวคุณ” เธอเล่าเรื่อย ๆ ให้เขาเข้าใจอะไรมากขึ้น

ชินพยักหน้ารับฟัง เธอเล่าแค่นั้นก็จริง แต่เขาสรุปอะไรได้มากกว่านั้น ก็คือเธอเป็นคนมีน้ำใจ เธออาจจะปล่อยเขาไว้ตรงนั้นเหมือนคนอื่น ๆ ก็ได้ แต่ว่าเธอก็ไม่ทำ แถมยังไม่อวดอ้างล้าเลิกละบุญคุณอะไรกับเขาด้วย เธอดูไม่มีท่าทางหวังค่าตอบแทนอะไรอย่างนั้น แต่เขาไม่ใช่คนธรรมดา ๆ เธอช่วยเขาแล้วอาจจะหวังผลประโยชน์ ค่อยเรียกเงินเขาภายหลังก็ได้เอ...แต่เขาก็ดูท่าว่าจะไม่มีอะไรเป็นอย่างนั้นเลยนะ จะว่าไปแล้ว เจอกันสองครั้ง เธอเป็นฝ่ายช่วยเหลือเขาทั้งสองครั้ง ทั้งหลบรถไฟชนกันในคลับ ทั้งช่วยเขาจากอุบัติเหตุเกือบถูกรถชน

“บออยู่นี้ละ กินข้าวเสร็จแล้วกินยาหลังอาหารด้วย” เธอชี้ไปที่ถุงสีขาว มีซองยาสามซองบนโต๊ะมุ่มเตี้ย

“ทำทางคุณดูไม่เหมือนหมอหรือพยาบาลเลย” ชินแซวยิ้ม ๆ เมื่อเธอทำเหมือนเป็นพยาบาลสั่งคนไข้ เขาว่านะเธอดูเหมือนพวกคิลปินอะไรอย่างนั้นมากกว่า ยิ่งเท่าที่เห็นจากบรรยากาศในห้องห้องนี้รวมทั้งข้าวของพวกนั้น

เธอยักไหล่นิด ๆ ดูไม่ได้ใส่ใจ “ก็ถูกของคุณ ฉันไม่ได้เป็น”

เธอพยักหน้านิดหนึ่งไปที่ถาดอาหารตรงหน้าเขา “ตามสภายนะเสร็จแล้วถ้าพร้อมเมื่อไหร่บอกได้เลยฉันจะไปส่ง คุณอยากจะกลับบ้าน

หรืออยากไปขอถูกล้างวงจรปิดเหตุการณ์ตอนเกิดอุบัติเหตุที่โรงพัก กับบอก  
“ได้แหละคะ” พุดจบเธอก็ทำท่าจะเดินออกไป

ซินเล็กคิ้ว นี่เธอไล่เขากลับทันทีซะแล้ว ทุกรอบที่เขาดิ้นเลย หรือ  
เขาควรแก้งตายอีกรอบดีเนี่ย

“เฮ้! คุณ เดี่ยวก่อนสิ” เขาเรียกเธอเอาไว้

เธอหยุดหันกลับมามองชายหนุ่มที่นั่งอยู่บนเตียงด้วยแววตารอ  
ว่าเขาจะพูดอะไร ทำที่เธอธรรมดามากจนซินต้องเป็นฝ่ายอึ้งเสียเอง แบบ  
ที่เขาไม่เคยเป็นมาก่อน ปกติเวลาจะพูดอะไรกับใคร เขาไม่ใช่คนที่จะมา  
คิดได้ตรงคำพูดอะไรขนาดนี้มาก่อน

“ผมยังไม่ได้ขอบคุณคุณเลย คุณช่วยผมไว้...สองหนแล้วนะ...  
ขอบคุณมาก” ซินยิ้มหวานให้ด้วย แต่เธอไม่ได้ตอบอะไรนอกจากมอง  
หน้าเขาเฉยๆ ก่อนจะหันหลัง ทำท่าเดินออกไปอีก

“เฮ้! เดี่ยวก่อนสิ ดกลงคุณชื่ออะไร” ซินเรียกเธอไว้อีก

หญิงสาวหันกลับมาหาอีกครั้งพร้อมกับตอบอะไรที่ไม่ตรงกับความ  
ต้องการของเธอตามเคย “ไม่ต้องรู้หรอก เดี่ยวเราก็ไม่เจอกันแล้ว”

“อ้าว แต่ตอนนี้เราเจอกันอยู่นี่คุณ แล้วคุณจะไม่มีชื่ออะไรให้ผม  
เรียกเลยหรอ” เขาอดงไม่ได้ ทำไมเธอต้องปิดบังเรื่องชื่อขนาดนั้นด้วย  
หว่า เป็นอาชญากรคนสำคัญเนี่ยมากบาดานในประเทศนี้รู้เปล่าเนี่ย

“จะเรียกว่าอะไรก็ได้ มันไม่สำคัญอะไรหรอก พอคุณหาย คุณก็ไป  
จากที่นี่ และเราก็ไม่ได้เจอกันอีกแล้ว” เธอพูดแบบเดิมก่อนจะเดินออกไป

เป็นผู้หญิงที่แปลกซะมด ซินยกมือขึ้นเกาหัวแบบจนใจ ทำหน้าว่า  
ไม่ค่อยจะเข้าใจนัก ตอนนีเข่าเข้าใจอย่างเดียว ว่าตัวเขายังไม่อยากจะจาก  
ที่นี่ไปในตอนนี

## Who are You? รักสุดท้ายของนายกะล่อน

“คุณ...คุณครับ เอ่อ...ขอผมพักอยู่ที่บ้านคุณก่อนได้ไหมครับ” ชินส่งเสียงตะโกนถามออกไป เมื่อร่างบางกำลังจะพ้นบานประตูห้องออกไปแล้ว

เธอจับลูกบิดประตูค้างไว้เอียงหน้ามามองเขาเงิบๆ ทั้งให้เขาแปลกใจอีกตามเคยกับท่าทีเฉยเมยของเธอ

เธอนิ่งไปครู่หนึ่ง แล้วชินก็ได้ยินเธอตอบกลับมาเรียบๆ ว่า “แล้วแต่ ถ้าขาดคุณหายแล้ว อยากจะไปเมื่อไหร่ก็ไป ตามสบาย”

และแล้วก็เหลือแค่เขาเพียงลำพังภายในห้องที่ยังไม่คุ้นเคยอีกครั้ง ชินนึกหน้าเอามือลูบท้องตัวเองเมื่อรู้สึกว่าท้องร้องขึ้นมากะทันหันจนต้องพักเรื่องอื่นที่กำลังคิดไว้ก่อน หยิบช้อนมาเริ่มต้นกินอาหารในถาดนั้นที่เธอเอามาให้ ข้าวต้มร้อนๆ ควันลอบกรุ่นตรงหน้าดูจะกลายเป็นอาหารมื้อพิเศษในเวลาเขาหิวสุดๆ แบบนี้

สิบนาที่ต่อมา ร่างหนาในเสื้อยืดกางเกงขาสั้นกระเถิบลงจากเตียงนอน ถาดอาหารบนเตียงว่างเปล่าแล้ว มือขาวสะอาดเอื้อมคว้าไปที่วางทิ้งไว้ข้างๆ เปิดรื้อหาเหมือนสำรวจอะไรในนั้น ทุกอย่างอยู่ครบที่เดิม ชินหยิบตัวเครื่องบินกับพาสสปอร์ตขึ้นมาองด้วยแวตาคุ่นคิด เหมือนมีบางสิ่งทีหนักอึ้งอยู่ในสมองของเขาจะเริ่มกลับมาในความทรงจำส่วนรับผิดชอบชั่วดีอีกครั้ง อะไรบางอย่างที่เขาต้องรับผิดชอบ นี่ยังโง่งมเหตุผลที่เขายังไม่อยากไปไหน เขาอยากหนีความจริงที่เขาต้องเจอนี้เอง

‘ชิน ฉันท้อง’

‘ผมจะแต่งงานกับคุณแน่นอน แต่ขอเวลาผมหน่อยได้ไหม’

แก๊งต่าย หรือความจำเสื่อมแบบในละครที่เขาเคยเล่นได้ไหมนะ

เฮ้อ อยากจะบ้าตาย คิดดิพลางถอนหายใจยาว

ดวงตาชั้นเดียวเป็นประกายสดใสฉายแววสนอกสนใจสิ่งรอบตัว ตามนิสัยมองไปรอบๆ ห้อง ก่อนจะไปหยุดยังมุมห้องโถงไปร่งนั้นที่เต็มไปด้วยอุปกรณ์วาดรูป กระดาษเต็มไปด้วยสีน้ำมันและลายเส้น แท่งดินสอ ถาด และขวดสีวางเกลื่อนบนพื้น รวมทั้งกระดาษวาดภาพบางแผ่นติดอยู่บนกำแพง ทุกๆ อย่างภายในห้องนี้ทำให้เขารู้สึกราวกับตัวเองหลุดพ้นออกมาอยู่อีกโลกหนึ่ง สถานที่ที่เขาไม่รู้จัก และถ้ามันพูดได้ เขว่ามันก็คงจะบอกว่าไม่รู้จักเขาเช่นกัน...สิ่งเรียบๆ ง่ายๆ เหล่านี้ทำให้เขาไม่คิดอะไรมากอีกเลย เหมือนกับว่าทั้งบ้านเกิดของเขาอย่างแอลเอ หรือที่พักอาศัยของเขาในตัวเมืองเต็มไปด้วยแสงสีอย่างไทเป ตลอดจนทุกๆ เรื่องราวกับจะห่างไกลออกจากความคิดเขาไปชั่วขณะ

พาสปอร์ตและตัวเครื่องบินในมือถูกโยนเก็บลงใส่เป้แบบเดิมในที่สุด รวมทั้งโทรศัพท์มือถือที่เขาไม่คิดจะเปิดหรือชาร์จมันด้วย เขาอยู่ระหว่างพักร้อนตามที่บอกเสียวจีกับอาเจียวไฉนี่ ปานนี้พวกนั้นก็คงคิดว่าเขาอยู่บนเครื่อง เดินทาง 17 ชั่วโมงกว่าจะไปถึงแอลเอ จากนั้นพอถึงแล้วก็คงใช้เวลาอยู่กับครอบครัว คงไม่ว่าไร. มาตามเขาไปสักพักละ แต่ปิดเครื่องไว้ก่อนปลอดภัยกว่า เขาไม่อยากคุยกับใครหรือให้ใครโทร. ตามเขาทั้งนั้นในตอนนี้

“โอ้ย!”

จินร้องพลางสบถออกมาเป็นภาษาอังกฤษเมื่อลุกขึ้นยืนพรวดพราดตามประสาคนไฮเปอร์แต่แล้วก็รู้สึกเจ็บแปลบที่ขาข้างซ้ายภายใต้เปลือก่อนที่เขาล้มตัวไปว่าข้อเท้าพลิกอยู่ ร่างหนาทั้งตัวนั่งลงบนปลายเตียงตรงจุดที่เขาขยับมาไกลจากเดิมได้แค่นั้น

## Who are You? รักสุดท้ายของนายกะล่อน

ชินนอนหายใจหุดหิดหงุดหงิดง่วงนอน ยิ่งก้มลงมองตัวเองยิ่งเซ็ง ปกติเขาเคยอยู่กับที่นานเกินห้านาทีได้ทีไหนกันเล่า มันน่าโมโหชะมัด สงสัยต้องหัดเรียนรู้การเดินโดยใช้ขาขวาข้างเดียวชั่วคราวไปก่อน

เฮ้อ...ทำไมคนหน้าตาดีอย่างเขาต้องมาเจอเรื่องแบบนี้ด้วยนะ

ประตูห้องถูกผลักเข้ามาตามด้วยร่างโปร่งบางของหญิงสาวคนเดิม ดูเหมือนเสียงร้องราวกับหมูถูกเชือดของเขามันคงดังออกไปข้างนอกจนเธอได้ยิน

ชินเงยหน้ามองก็เห็นแววตาของเธอมองมายังเขา ดวงตาดำสนิทเช่นเดียวกับเส้นผมดำของเจ้าตัวมองมายังเขาแบบซ้ำๆ ยิ่งเมื่อเห็นสีหน้าท่าทางหุดหิดของคนที่กำลังนั่งหน้าบูดอยู่ปลายเตียงก่อนจะทิ้งสายตาจากเธอ ลงมองตามขาขาวๆ ที่ใช้การได้ห่วยแตกมากในตอนนี้อย่างตัวเอง

“ผมต้องพิการไปอย่างนี้อีกนานแค่ไหน คุณพอจะรู้มั๊ย”

เธอเดินเข้ามาข้างใน มองตามสายตาของเขาก่อนจะจับจ้องอยู่ที่ขาตัวเอง ร่างสูงใหญ่ก้มตัวเล็กน้อยเอามือวางบนหัวเข่าเหนือขาข้างขวา ขาซ้าย ขาขาวเข้าเฝือกอยู่ข้างหนึ่ง เขาดูเป็นเด็กผู้ชายตัวโต แต่ว่านิสัยยังไม่โตตามตัวอะไรอย่างนั้น

“เวอร์ไปไหม พิจารอะไร คุณยังมีขา ไม่ได้ขาขาดเสียหน่อย” เธอปรายตามองอย่างระอา

“หมอบอกว่าประมาณสองอาทิตย์คุณก็เดินได้แล้ว แค่ข้อเท้าพลิกไม่ได้เดินเหิน กินยาใส่เฝือกไว้แค่นั้นเดี๋ยวก็หาย”

ชินมองเธอนิ่งๆ แบบจริงจัง ก่อนจะถามออกมา “คุณ...ตกลงว่าคุณอนุญาตให้ผมพักอยู่ที่นี่ได้ใช่ไหมครับ ไม่รบกวนคุณนะ?”

ก่อนหน้านี้ เธอบอกว่าเขาอยากจะอยู่ก็ตามสบายนี่นา ตอนนี้

เขาคิดว่าตัวเองต้องการอย่างนั้นจริงๆ

“คุณอยู่คนเดียวไหมครับ คือผมถามเพราะไม่อยากให้เข้าใจผิด คุณเป็นผู้หญิง ถ้าจะมีผู้ชายมาขออยู่ด้วย อาจจะไม่สะดวก แต่ตอนนี้ก็อย่างที่คุณเห็น”

เขาชูมือสองข้าง เหมือนบอกให้เธอดูสภาพร่างกายเขาตอนนี้ อย่าว่าแต่จะทำอะไรเธอได้ แค่เดินไปเข้าห้องน้ำที่ห่างจากเตียงนอนออกไปไม่ถึงสิบก้าวด้วยตัวเองยังไม่มีปัญญาเลย

“ผมไม่สะดวกเดินทางไปไหนเลย แล้วก็...คุณก็มีหมอยู่อ้อยกลับบ้านด้วย”

เขาเริ่มอธิบายเหตุผล จริงๆ คือชักแม่น้ำทั้งห้านั่นแหละ เหมือนคนหาบ้านที่พยายามขอเช่าห้องว่างจากเจ้าของบ้าน เอาจริง ๆ นะที่อเมริกา เจ้าของบ้านที่มีบ้านหลายห้อง ก็แชร์บ้านแบ่งห้องให้คนเช่าพักกันเป็นเรื่องปกติธรรมดาทั้งนั้นแหละ แอร์บีเ็นบี<sup>3</sup> อย่างนี้ไง ปลอดภัยหายห่วง ใครๆ เขาก็ทำกันทั้งนั้นแหละ

“ผมยินดีแชร์ค่าที่พัก จ่ายค่าห้อง พร้อมค่าอาหาร เอ่อ...คุณจะเป็นค่าเช่าบ้านหรืออะไรก็ได้ล่ะครับ แล้วแต่คุณเลยวันละเท่าไรก็ได้ ผมพร้อมจ่าย ขอแค่ให้ผมพักที่นี้สักอาทิตย์สองอาทิตย์จนกว่าผมจะ

---

<sup>3</sup> Airbnb เป็นสตาร์ทอัพเกี่ยวกับการแบ่งปันที่พักที่ได้รับความนิยมอย่างมากทั่วโลก หากคุณมีห้องว่างก็สามารถเปิดห้องให้ผู้อื่นมาเช่าได้ผ่าน Airbnb หรือเวลาที่คุณไปเที่ยวก็ไม่จำเป็นต้องพักที่โรงแรม คุณสามารถหาที่พักราคาถูกได้จากเว็บไซต์ Airbnb ซึ่งจะมีที่พักให้เลือกหลากหลาย และมีราคาตั้งแต่ไม่กี่ร้อยบาทจนถึงหลักหมื่นบาทต่อคืน

## Who are You? รักสุดท้ายของนายกะล่อน

หายดีก็พอ”

เธอมองเขาหนึ่ง ดูแววตาประหลาดใจอยู่เหมือนกัน ก็ไม่น่าแปลก  
หรอก คนแบบเขากับสถานที่แห่งนี้ ดูไม่ค่อยจะเข้ากันสักเท่าไรเลย และ  
ไหนจะคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อนอย่างเธออีก ตอนแรกเธอคิดว่าเขาพินขึ้น  
มาแล้วก็น่าจะไปทันที หรือไม่สิ่งที่เขาจะพูดก็คือ ขอให้เธอขับรถไปส่ง  
อะไรทำนองนั้น แต่เธอกลับได้ยินเขาพูดขอลุณยี่นี่ซะอย่างนั้น

“คุณหนียะไรอยู่หรือ”

คำถามสั้น ๆ ตรง ๆ ของเธอทำเอาชินชะงัก เธอคงดูออก แต่แค่ไม่รู้  
เหตุผลของเขาเท่านั้น แน่ละ คนปกติที่ไหน อย่าว่าแต่ดาราตั้งเลย อยู่  
ดี ๆ จะมาอยากขอเช่าอยู่บ้านคนอื่น ซึ่งก็ไม่ได้อยู่ในทำเลที่ตั้งท่ามกลาง  
แหล่งสถานที่ท่องเที่ยวอะไรอย่างนี้ ถ้าไม่หนีอะไรมา เขาพินขึ้นมาก็ควร  
อยากรกลับบ้านไปพักผ่อนสบาย ๆ กลับไปหาครอบครัวอะไรแบบนี้ถูกไหม

เมื่อเขาไม่ตอบ เธอก็ไม่ถามซ้ำ

“แล้วนี่ลุกขึ้นมา ตั้งใจจะไปไหน”

ชินเล็กคิ้วมองเธอแบบงง ๆ “อ้อ...คือผมอยากเข้าห้องน้ำนั่นะ” พูด  
ให้ตรงกว่านั้นคือเขาปวดฉี่นะสิ ก็นอนต้งนานเป็นวัน ๆ ตื่นมาก็ยังไม่ได้  
จัดการธุระส่วนตัวเลยนี่นา

“ห้องน้ำอยู่นั่น” เธอชี้มือไปยังประตูบานสีขาวข้าง ๆ ไม่ไกลจาก  
เตียงไปเท่าไร

ชินพยักหน้า เขาลุกขึ้นอีกครั้ง สูดริมฝีปากแบบเจ็บ ๆ

“เอ่อ...”

ดวงตาชั้นเดียวเบิกกว้าง อุทานเบา ๆ แบบงุนงง เมื่อหญิงสาวเข้า  
มาช่วยประคองเขา สอดแขนโอบแผ่นหลังกว้าง ดันร่างสูงพาเดินไปยัง

ห้องน้ำโดยไม่ได้พูดอะไร เขาก็ลงมองศีรษะของเธอที่อยู่แค่ประมาณบ่า  
เขาเท่านั้น และเธอก็ตัวเล็กมากเลย ยิ่งเมื่อต้องมาประคองผู้ชายที่ตัว  
ใหญ่กว่าเธอมากเอาไวแบบนี้

แม้ว่าเธอจะไม่ได้ตอบคำถามของเขา แต่จากท่าทางแบบนี้ มันก็  
เป็นคำตอบที่เพียงพอ...เธออนุญาตให้เขาอยู่ที่นี้ได้สินะ

ตัวอย่าง